

La llobera

El dia s'estava acabant i el sol, ja es veia baix entre les branques quasi nues dels arbres. La jornada de feina havia acabat més tard de l'habitual pel Bernat. L'aire era fred, humit, i una boira baixa avançava pels camps en direcció al camí. Els darrers dies els camins estaven més transitats que de costum a causa del moviment intens de tropes i mercaders. En Bernat, que era un noi de costums, no solia desviar-se dels camins principals, però aquell dia va decidir canviar de camí. Va optar per prendre el camí del Bosc de les Lloberes. Un camí en desús i poc segur, però s'estalviaria més d'una hora de camí de tornada a casa, i com que la seva mare estava malalta i l'estava esperant, va pensar que era la millor opció per estalviar temps.

En Bernat va accelerar el pas i es va atansar fins a l'inici de l'antic camí. Només el separaven uns metres de l'entrada del bosc quan una veu seca va trencar el silenci darrere d'ell:

—Noi! A on vas amb tanta pressa? No hauries d'entrar en aquest bosc, i encara menys ara que comença a fer-se fosc.

En Bernat es va parar i va mirar al seu voltant. A la seva dreta, hi havia un home ancià, d'estatura mitjana amb una barba llarga blanca. L'home estava encorbat i recolzat sobre un bastó de roure que subjectava amb unes mans calloses. La seva mirada era penetrant.

—Tinc pressa i per aquí arribaré abans a casa —li va contestar, obligant-se a sonar ferm.

—No arribaràs abans per aquest camí —va replicar l'ancià amb un to serè.

Les paraules de l'home van ressonar en el cap d'en Bernat i un calfred va recórrer la seva esquena. Coneixia les llegendes, però cap ni una li havia semblat real. Va donar una ullada cap a l'interior del bosc, i quan va girar-se cap a l'ancià, ja no hi era. En Bernat va mirar al seu voltant buscant-lo. L'ancià ja estava en el camí principal avançant en la direcció que en Bernat hagués seguit un dia qualsevol. Finalment entrà en el bosc.

En Bernat caminava el més ràpid que podia, amb la jaqueta cordada fins al coll i les mans a les butxaques. La boira també creixia dintre del bosc i semblava més espessa a cada pas. Per sobre del seu cap, les branques dels arbres formaven una cúpula que filtrava els últims raigs de llum. Darrere d'ell,

els últims raigs de sol del capvespre entraven quasi horitzontalment, donant al bosc una mica de llum extra. El bosc no emetia cap soroll. No se sentien ni els cruixits de les branques, ni els cants llunyans dels ocells, ni el frec del vent entre les fulles. Res. Semblava que el bosc estava buit. Només escoltava el cruixit de les fulles seques sota els seus peus, amplificat pel silenci. A mesura que s'endinsava, el bosc semblava espessir-se.

En Bernat ja s'havia endinsat prou perquè la llum del sol no arribés i va haver de reduir la velocitat. No perquè tingués por, sinó per precaució. El camí era quasi impossible de seguir. El terra estava humit, cobert de fulles que ocultaven les arrels i les pedres. Cada pas començava a requerir tota la seva atenció.

Va començar a notar que l'aire era més difícil de respirar. Inicialment, va pensar que era pel fred o a l'hora tardana, però de seguida va entendre que era una altra cosa. L'aire semblava tenir un pes estrany, com si estigués carregat d'alguna cosa invisible. Al cap d'uns minuts la incomoditat es va transformar en inseguretat. El silenci, la boira baixa, la falta de referències, tot semblava confabular-se per fer-lo sentir fora de lloc i retardar-lo. Per un instant va pensar a fer mitja volta, però quan en Bernat es va girar i va veure que ja no veia el camí darrere seu, va entendre que ja havia avançat massa per tornar. Tornar significava arribar encara més tard, i la seva mare estava esperant. Així que va estrènyer les dents, es va ajustar la jaqueta i va continuar endavant.

Mentre avançava, va començar a tenir dubtes sobre si havia fet bé de triar aquell camí i va recordar les paraules de l'ancià. Al cap d'una estona, el bosc semblava canviar. No de forma brusca, però sí que va ser perceptible. La llum, que fins aleshores era molt escassa i difusa, es va tornar més clara. No més intensa, sinó més definida. Semblava que la cúpula de branques s'hagués obert per deixar passar els últims raigs d'una llum pàl·lida, quasi daurada. L'aire també semblava diferent. Menys dens. Més fresc. Continuava sense sentir el vent, però les fulles es movien. No hi havia sorolls, però el silenci ja no era opressiu. Va avançar una mica més, atret per la claredat inesperada. Semblava que el bosc s'obria en aquell indret, just prou per a revelar un petit clar il·luminat per la llum daurada que queia per l'obertura del dosser del bosc. Enmig del clar hi havia un arbre caigut amb les arrels al descobert.

—Si no fos per aquesta poca llum, m'hauria ensopegat amb aquest tronc —va murmurar per a si mateix.

Mentre en Bernat rodejava l'arbre caigut, entre les ombres de les arrels va veure una forma gran barrejada amb les fulles i el fang acumulat. Va mirar amb més atenció. Semblava un animal mort. Era bastant gran amb un pelatge gris i brut que es confonia amb la terra humida. Es va acostar a poc a poc. Quan estava a prop, el cos de l'animal es va agitar bruscament. Un grunyit gutural va ressonar com un crit en una catedral. El silenci que regnava al bosc es va trencar i el grunyit va quedar suspès en l'aire, com si no volgués marxar i quedar-se al costat del cos d'on va sortir. En Bernat va quedar paralitzat. El cos de l'animal va tornar a la seva posició inicial.

Quan es va recuperar, va acabar de rodejar les arrels de l'arbre. Es va parar davant de l'animal. No sabia identificar si era un gos, un llop, o un encreuament entre tots dos. Hi havia alguna cosa estranya en la escena. En Bernat tenia una estranya la sensació, com si el bosc hagués preparat aquell lloc per aquella escena. Com si tot el que estava passant, el silenci, la foscor, la incomoditat, hagués estat necessari per arribar fins aquí. En Bernat no s'atrevia a moure's ni fer sorolls. Fins i tot l'aire semblava contenir la respiració, i per un moment, el bosc sencer semblava estar expectant.

La llum a la clariana començava a disminuir mentre en Bernat observava inquiet l'animal. Hi havia quelcom en l'animal, la seva quietud, la respiració irregular, el seu propi abandonament, que l'empenyia a apropar-s'hi una mica més. La por encara era present, però no era la mateixa por que havia sentit mentre recorria el camí. Era un sentiment que no l'empenyia a marxar corrents, sinó a intentar entendre el que havia passat. En apropar-se més va veure tres fletxes fosques i curtes, clavades al flanc de l'animal. Una s'havia encastat just per sota la pell, una altra semblava que estava ben clavada i la tercera clavada i trencada. En Bernat es va acotxar davant de l'animal de forma gairebé inconscient.

—Què t'ha passat? —va murmurar mentre allargava el braç dret per acariciar-li el cap.

L'animal va començar a grunyar, intranquil i amenaçador. El to del grunyit pujava amenaçador. La mà d'en Bernat ja estava a pocs centímetres del cap de l'animal, quan amb un moviment inesperat, l'animal va girar el cap amb la boca oberta, mostrant una dentadura enorme, que es va tancar sobre la

mà d'en Bernat. Les cames d'en Bernat es van estirar, tirant el seu cos enrere. Va caure de cul sobre el terra humit. El cor li batejava tan fort que notava els cops a les costelles. Mai no hauria imaginat que es podia moure tan ràpidament. Es mirava perplex la mà intacta mentre s'aguantava el canell amb l'altra mà.

L'animal va intentar incorporar-se, però no ho va aconseguir. Uns espasmes violents sacsejaven el seu cos, que semblava no obeir-li, però la intenció era clara: atacar en Bernat. L'animal no es podia aixecar, però la seva mirada, ara fixa en Bernat, era pura amenaça.

—Ets un llop! —va murmurar amb sorpresa —les llegendes ser certes.

El bosc va tornar al silenci sepulcral d'abans. En Bernat va empassar saliva i es va tornar a apropar. La por que va desaparèixer per un instant, va tornar amb més força. Por a l'ésser viu. Por a l'ésser ferit. A l'ésser que encara lluita per la seva vida. En Bernat no sabia si l'animal el veia com una amenaça o si simplement responia al dolor. L'instint li deia que no s'apropés, que marxés. Amb molta precaució, en Bernat es va desplaçar cap al costat del llop, mentre aquest el seguia amb la mirada, grunyint, tot i que amb menys intensitat. El cos continuava immòbil i la sang que sortia de les ferides es barrejava amb el terra humit.

Quan en Bernat ja estava al costat de l'animal, els grunyits van parar. Amb el cap lleugerament de costat, els ulls del llop el miraven fixament. La ràbia i la ira havien desaparegut. Ara mostraven quelcom més profund, més antic. En Bernat va sentir que aquella mirada el travessava, com si en aquell moment el llop hagués reconegut en ell alguna cosa desconeguda per ell mateix.

—Per què em mires així? —li va dir amb un nus a la gola que gairebé no el deixava parlar.

El llop va fer una respiració llarga i temorosa. Llavors la seva mirada es va suavitzar. El cos de l'animal es va relaxar. La mirada del llop semblava mostrar una súplica, una petició que en Bernat no arribava a entendre. Els ulls es van tancar lentament. El cap va caure suaument sobre les fulles humides, mentre una última expiració marcà el final.

En Bernat es va quedar immòbil, mirant el cos sense vida del llop amb els ulls humits per unes llàgrimes que no acabaven de sortir. Un sentiment de tristesa es barrejava amb la por que encara era

present, però alguna cosa havia canviat. Estava al bosc de la llobera, però no sentia que tingués por dels llops, ni del mateix bosc. Ara tenia por de no estar a l'altura del que aquella mirada li havia demanat.

La quietud es va allargar uns instants més, com si el bosc igual que en Bernat necessités una mica de temps per assimilar el que acabava de succeir. La llum va canviar. No va ser de forma brusca ni dramàtica. Simplement, la claredat que havia il·luminat el clar es va esvaïr a poc a poc. Com si la llum estigués lligada a la vida de l'animal. Les ombres es van allargar, la boira baixa va envair el clar, i el to general es va tornar de nou, gris, fosc. El canvi va despertar en Bernat del seu trànsit, i es va adonar que era tardíssim. El dia s'havia acabat i ell encara estava al mig del bosc quasi a les fosques.

—No sé què esperes de mi —va murmurar mentre li acariciava el cap.

Es va incorporar a poc a poc, i abans de reprendre el camí, va mirar per últim cop el cos sense vida del llop. Caminava amb un ritme constant seguint el que semblava ser el camí, sense arriscar-se. El silenci continuava present. Quan es va allunyar una mica del clar, entre els arbres, va sentir uns sorolls. No arribava a identificar-los. Era un xiuxiueig lleu, com si el bosc comencés a despertar-se. En Bernat es va parar un moment per posar-hi més atenció. No era el vent. No eren uns passos. Era quelcom més delicat, més fràgil. L'origen del so semblava estar molt a prop, però no era capaç de localitzar-lo. Va continuar avançant. El soroll de les fulles que es trencaven a cada pas que feia, li va semblar molest. Mirava a cada costat, esperant veure ombres entre els arbres. Potser hi havia més llops... o caçadors que encara rondaven pel bosc?

Llavors ho va sentir. Un soroll lleu, una mica trencat. No era un grunyit. Semblava un sanglot. Després de la mort del llop, aquell soroll li va semblar urgent. En Bernat es va parar i va mirar cap a un arbust. Una excitació estranya va prendre el control apartant la por per un moment. Com si algun tipus d'instint s'hagués despertat en ell. Va avançar cap a l'arbust. Hi havia molt poca llum i no podia veure què hi havia darrere, el so del sanglot el guiava. Va rodejar l'arbust i es va acotxar temptejant amb la mà nua el terra humit. De cop, el sanglot es va transformar en un grunyit, feble però decidit. En Bernat no va tenir temps de reaccionar i algun tipus d'animal li va mossegar la mà dreta amb unes dents afilades com agulles de cosir. Va intentar apartar la mà, però no es va poder alliberar, era petit,

però mossegava amb força. Finalment, amb un cop sec es va alliberar, provocant un lleu esquinçament a la pell.

En Bernat va mirar a terra davant seu i va veure el petit depredador que l'havia mossegat. Una bola gris platejada es distingia en la foscor del bosc. Va allargar el braç per agafar el que semblava ser un cadell, que sense cap indici de por i traient forces del seu diminut cos, va encarar en Bernat amb un grunyit agut que no infonia por. En Bernat es va relaxar. Va aixecar el cap per sobre de l'arbust i va mirar en direcció al clar. Llavors la imatge del llop moribund defensant-se li va venir al cap.

—Així que això és el que ella volia. —va mirar al cadell—Volia que et trobés.

En Bernat va agafar al cadell, que continuava defensant-se, per la pell del clatell i va tornar al camí. Va fer una última mirada en direcció al clar.

—Ja l'he trobat —va fer una pausa— no et preocupis, jo el cuidaré.

Una ràfega d'aire càlid, com un sospir fugaç, els va embolicar per un instant. Va sentir l'olor de l'animal, i, per primera vegada, va sentir que no estava sol. El cadell va reaccionar amb un lladruc agut; segurament havia reconegut l'olor de la seva mare. L'aire es va dissipar. El bosc va tornar al seu estat habitual, sense aire, sense sorolls. En Bernat va mirar el cadell, que ja s'havia calmat; el va posar dins de la jaqueta i va començar a caminar.

Ja era molt tard, no hi havia cap llum que pogués colar-se entre les branques dels arbres. Va accelerar el pas, tot i que sabia que corria el risc d'entrebancar-se, però tenia la sensació que alguna cosa l'empenyia i li donava seguretat. De cop, el silenci del bosc es va trencar. No tenia cap referència del temps ni de la distància. El soroll es va intensificar. El pànic es va apoderar d'en Bernat que mirava en totes direccions esperant l'aparició d'algun ser mentre caminava més de pressa. Per davant, semblava haver-hi una mica de llum, per darrere, no veia res. Llavors va passar el que va estar intentant evitar durant tot el camí. Va ensopegar amb una arrel i va sortir disparat cap endavant, rodant uns quants metres sobre si mateix pel terra humit del bosc.

Quan es va recuperar, va notar que estava sobre un terra sec. Estava brut, ple de fang i fulles. Es va tocar el pit buscant el cadell. Va mirar al seu voltant i va reconèixer el camí que anava fins casa seva.

—Ei! Som al camí —va murmurar-li al cadell, encara amb la respiració entretallada.

—Vaja, vaja! —una veu ruda, però amable el va sorprendre— mira el que ha escopit el bosc de la llobera.

En Bernat va reconèixer l'ancià de la vara de roure. Es va aixecar d'un salt.

—Ho he aconseguit —va contestar dubtant de les seves pròpies paraules, mentre pressionava el cadell contra el pit— he sortit del bosc i ara me'n vaig a casa.

L'ancià va fer somriure còmplice mentre donava una ullada al cadell. En Bernat va intentar amagar-lo millor.

—És cert que heu sortit del bosc —va fer una pausa breu— però per ella, has arribat tard.

Les paraules de l'ancià tenien un to melancòlic, com si sabés alguna cosa que en Bernat ignorava i es va allunyar amb pas lent. La cara d'en Bernat va canviar mostrant una preocupació sobtada i va sortir corrents en direcció a casa seva.